
Kun Árpád

PORMACSKA

„Mi a csodát kergetsz te ott a Leikangeri Demens Otthon csillogó folyosóján, Medárdus?”
„Hízott pormacskát üldözök. Két markomban rúd, a rúd végén mikroszálás feltörlőfej.”
„Nem csak téli sportot úzöl Norvégiában?”
„Norvégia hétköznapi hazánk. Zizegget hó, bogozódhat a hosszú szálú, atlanti eső, én takarítóférfiként rendületlenül tisztítok, hogy négy gyerekünknek megkeressem a szükséges milliókat.” „Mi lesz, ha a Pormacskát utoléred? Kemény kézzel nyakon csíped?”
„Ugyan hova gondolsz? Steril, áttetsző szilikonkesztyűt hordok, narancssárga köpenyt és gatyát. Máshol sztársebészek műtenek ilyen finom öltözékben, avatott kézzel kimetszik a rákos sejtet a reménytelen vastagbélből.” „Affektálsz, amióta nem láttalak?”
„Jó, na, hancúrozunk a cicával, megszerettem. Emlékeztet, hogy porból vagyok és porrá leszek.”
„Mégsem kutyapárti vagy?” „Ha tehetném, delfinen lovagolnék a mámoros habokon Dionüszosz borágas hajója nyomában, de ez a folyosói kergetőzés sincs ellenemre.”
„Ha kifulladtok, megpihentek, beszélgettek?”
„Ha kifulladásunk, megpihenünk, de csak a Pormacska beszél, én áhítatosan hallgatok. A Pormacska a világon a legbölcsebb állat, az ihletett főnövéren kívül az egyedüli, aki az ápoltakba belelát, oda, ahonnan a Lélek minden cókókját összeszedve megszökött, de a Halál még nem költözött be.”
„Akkor ott kongó üresség lehet.” „Bonyolult biológiai folyamatok zajlanak, azokkal a házi orvosuk múlatja az idejét. A Pormacska éles szemével azt a belső végtelent fürkészi, ahol hosszú fénycsóvát húzva maga után eltévedt vágyak, gondolatok suhannak át, és galaxisként ködlik az elfeledett Múlt.”
„Dorombol is?” „Persze, amíg bele nem

alszik. Akkor óvatosan átteszem a fekete nejlonzsákba.” „Fekete nejlonzsákba!”
„A felmosóállványon lóg, az Elmúlás tartja a kezem alá, aki a munkatársam és a Pormacska gazdája. Holnap majd megint kiengedi a folyosóra, sőt százötven év múlva is, hogy lomhán hemperegjen a huzatban matuzsálemkorú unokáim bokájánál, amíg jön valaki, aki hajlandó vele játszani.”

Kántor Zsolt

HERTA MÜLLER ÉS A NOBEL-DÍJ

Fogadjunk, hogy ide is eljöttek. Az a bajszos, köpcös, természetellenesen kopasz férfi. Ott ült két sorral hátrébb, a repülőgépen is. Most meg a második sorból fényképez. Kilóg a tömegből, román öltönye van, szürke zakó, barna ing (jellemző), koszos fehér nyakkendő, félrecsúsza. Karikás a szeme, egy forradás van a bal halántékán, valamelyik hadgyakorlat során szedte össze, lehet az idegenlégióból is ilyet beszerezni. Amikor átvettem a Nobel-díjat, meg se rezsent. Az csak természetes, hogy nem tapsolt. De becsukta a szemét, aludt? Nem háborodok föl, csak rögzítem a naplómban, ez az alak nem azért jött, hogy ünnepeljen engem. Meg is kérdeztem a vendéglátóimat, miért nem látom azt az urat a fogadáson, aki olyan morc volt, és úgy nézett ki, mint egy szekus. Egyszerűen nem tudták, hogyan jutott be, de orosz akcentussal beszélt a svéd nyelvet. Tehát KGB. Mondom, és mintha kézigránátot hajítanék az elegáns milióbe, egy vérmes hostess rám pirít. Üldözési mánia vagy csak irónia? Tulajdonképpen egyre megy. Néha jobb, ha lemondunk a valóság kiderítéséről, és megmarad a virtuális látszat. Mely szerint biztonságban vagyunk ebben a közegben, és nem fenyeget semmi observer. Csak eseti trauma. Mondom, és mindenki bólogat, a kulturális attasé